

1000 кілометрів благодійності: як волонтер у колісному кріслі збирає гроші на ЗСУ

Майя Орел
Журналістка

21 серпня 2024 07:01

Волонтер у колісному кріслі Сергій Цитриков

Володимир Явнич / hromadske

«Якби не травма хребта, то я разом із братом пішов би на фронт. А так колісне крісло і тил. І який внесок у перемогу може зробити чоловік з першою групою інвалідності?» — гірко всміхається Сергій.

Сидячи у своєму кріслі під торговельним центром у Тернополі, Сергій Цитриков збирав для ЗСУ по 40-70 тисяч гривень на місяць. Хтось сказав би: «Ого, як багато!» Але Сергію хотілося передавати на фронт дедалі більше дронів і павербанків.

Так виникла ідея марафону Тернопільщиною зі збору коштів для ЗСУ: 1000 кілометрів на колісному кріслі самотужки.

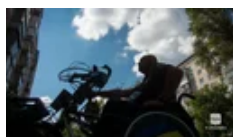
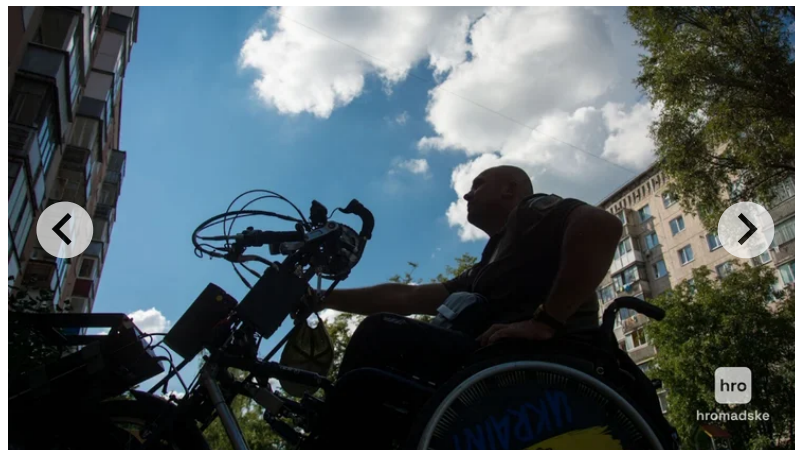
«Супровід волонтерів чи поліції убив би весь сенс марафону. Я хочу довести, що люди з інвалідністю мають купу можливостей для допомоги ЗСУ, просто не треба лінуватися», — говорить Сергій.

Щоб долати горбисту місцевість Тернопільщини, Сергій прилаштував до свого крісла електричний

велопривід. Однак потужність того розрахована на 50 кг, а Сергій разом з кріслом важить до 200 кг. Аби піднятися на схили, чоловікові доводиться з усіх сил крутити ручні педалі велоприводу.

«До війни я в системі „Інваспорт“ займався метанням ядра і списа, навіть на всеукраїнські змагання їздив. Маю досить сильні м'язи рук. Але на наших горбах траплялося, що мусив приймати знеболювальні препарати, бо руки просто відвалювалися від напруги. Однак коштів під час марафону я збираю в рази більше, ніж під ТЦ у Тернополі. А руки що — поболять і перестануть», — сміється волонтер.

У травні та липні Сергій здолав 750 км свого маршруту. Останній етап марафону чоловік запланував на осінь. Щоб поговорити з Сергієм про його волонтерські проекти, hromadske поїхало в Тернопіль.

Волонтер Сергій Цитриков
Володимир Явнич / hromadske

Як каскадер

Я чекала на Сергія у дворі його тернопільської багатоповерхівки. З вулиці він в'їхав у двір стрімко — здалеку здалося, що чоловік спритно зіскакує з бордюрів та маневрує між автівками, сидячи на мотоциклі. Але Сергій сидів у кріслі з велоприводом. Хвацько під'їхав, хвацько загальмував якраз біля мене.

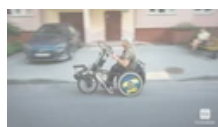
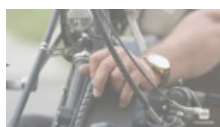
«Ви як каскадер», — кажу я Сергію. Він задоволено усміхається.

«Поки не пошкодив хребет, не розумів, що бордюри та сходи для людини у кріслі — це жах. Тепер і бордюри освоїв, і будь-якими сходами можу з'їхати, навіть якщо поручнів немає. Умію тримати баланс тіла так, щоб не впасти. Але поки навчився, то не один раз падав разом із кріслом», — каже Сергій і з готовністю демонструє свої вміння у власному під'їзді.

Від ліфта до дверей під'їзду — кілька сходинок. Кут підйому в них більший за 45 градусів. Спеціально для Сергія поверх сходинок встановлені дві металеві рейки й поручні.

Тримаючись руками за поручні, Сергій підіймає себе і крісло крутим пандусом вгору, а потім, як м'ячик, зістрибує кріслом униз. Пояснює, що це вміння дуже допомагає йому під час марафону маневрувати на дорогах, заїжджати в будівлі.

Чоловік спілкується зі мною та одночасно розв'язує кілька проблем: з кимось говорить телефоном про запчастини для дронів; дає вказівки куму, який саме зараз робить ремонт на його кухні; зустрічає вантажівку з пральною машиною — стара, хай їй трясця, чомусь зламалася; розказує про вдосконалення, які обов'язково треба зробити у дворі — сусіди пропонують йому очолити їхнє ОСББ. Енергії в нього — на десятих здорових.

Ану, скажіть: «Паляниця»

За фахом Сергій будівельник. У 2017-му зазнав ураження струмом та впав зі стовпа лінії електропередач. Через перелом хребта відмовили ноги. Стати тягарем для дружини та двох дітей Сергій не хотів.

Зайнявся спортом, освоїв комп'ютерну верстку і фотошоп. А згодом одна будівельна фірма запропонувала йому скласти кошторис покрівельних робіт. Сергій працює дистанційно та виконує замовлення швидко, тож має вільний час для волонтерства.

Коли почалася повномасштабна війна і в його тернопільському будинку відключили ліфти, гостював у матері в селі. Навіть такому каскадеру, як Сергій, дістатися до квартири на 9-му поверсі було неможливо.

Оскільки до наступу росіян готувалися з усіх боків, навіть на Тернопільщині облаштовували блокпости. Сергій з братом возили на ті пости їжу, варили для них «їжаки».

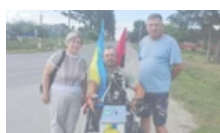
За кілька місяців брат пішов у військо, Сергій повернувся додому, згодом отримав офіційне посвідчення волонтера благодійного фонду «Паляниця ОРГ». Його створили працівники підприємства, що шило плитоноски для бійців. Тож Сергій став збирати кошти для виготовлення плитоносок та іншого військового спорядження.

«Спочатку збирав біля міського універмагу, але там було мало людей і пожертв. Тому я перебрався в найближчий до мого будинку ТЦ „Подoliaни“: у мене там стіл, скринька і банер з реквізитами благодійного фонду. Сиджу в приміщенні, тож можу збирати кошти за будь-якої погоди. За 5-7 годин на день іноді й до 3 тисяч гривень удається назбирати, особливо у свята, коли люди сім'ями приходять у ТЦ», — розповідає Сергій.

Зібрані гроші він передає на рахунок БФ. Зараз кошти витрачають на придбання деталей для дронів і павербанків.

«Я навчився збирати дрони на онлайн-курсах. Потім розібрався, як з акумуляторів електровелосипедів робити павербанки. Скриньку виставив, люди гроші в неї кидають, а я за столом з дронами та з павербанками мудрую. Уже 18 дронів передав, ще 20 в роботі. Це для наших тернопільських хлопців зі 105 бригади тероборони та 44 артилерійської бригади», — говорить волонтер.

Попит серед земляків на дрони та павербанки постійно зростає. Щоб задовольнити його, у травні Сергій і розпочав свій марафон.

Зустрічі під час марафону
надано hromadske

Твоя підтримка допомагає нам не зупинятися

Підтримайте
нас на

та ставайте
частиною спільноти!

Підтримати

Дороги та люди

Подужати 1000 км за раз без тривалої підготовки дуже складно. Тож Сергій і БФ «Паляниця ОРГ» вирішили пройти дистанцію поетапно.

Акумулятор велоприводу давав Сергію змогу здолати без підзарядки 20 кілометрів. Волонтер додав ще 2 потужніші акумулятори — тепер заряду могло вистачити на 120 кілометрів. І приварив до велоприводу спеціальну підставку для скриньки на пожертви.

Для першого етапу Сергій склав такий маршрут: Вишнівець — Кременець — Шумськ — Ланівці — Збарж. Це доволі великі міста і селища Тернопільщини, тож можна було сподіватися на значні пожертви. Щоб забезпечити збір, Сергій і його помічники-волонтери попередньо зв'язалися з місцевими громадами по всьому маршруту, поширили інформацію про марафон на місцевих сайтах.

На трасі Сергія було видно здалеку — за його спиною майоріли великі прапори України та УПА. Для збору коштів чоловік придумав собі волонтерський «однострій»: футболка хакі з шевронами «волонтер». Дорогою люди часто виходили з машин, обнімали марафонця, кидали гроші в його скриньку, фотографувалися з ним.

«Зазвичай я десь 3-4 години добирався від одного пункту на маршруті до іншого. Мене зустрічали представники місцевої влади, я спілкувався

з тамтешніми волонтерами, журналістами, з людьми, які хочуть зробити пожертву. Точка для збору коштів завжди була в центрі міста, найчастіше — площа перед міськрадою», — розповідає Сергій.

За 6 днів першого етапу марафону він зібрав понад 140 тисяч гривень. Для такої суми йому довелося б стояти в ТЦ щонайменше два місяці.

У липні Сергій вийшов на другий етап — поїхав через Зборів, Козову, Бережани, Підгайці аж у Бучач, Зарваницю, Купчинці. 10 днів у дорозі — 244 тисячі гривень у скриньці. За словами Сергія, таку суму вдалося зібрати завдяки рекламі, до якої долучилися кілька тернопільських благодійних фондів і громадських організацій.

До речі, тим нашим читачам, які хвилюються, як же волонтер не боїться без супроводу-охорони їхати трасою з такими сумами, доповідаємо: зібрані в селі чи місті упродовж дня гроші Сергій передає представникам місцевої громади, а ті надсилають їх одразу на рахунок БФ.

Чи все гладко і легко відбувається на маршруті? Звичайно, ні. Бо часто люди, які щиро хочуть Сергію допомогти, навіть не підозрюють про потреби волонтера з інвалідністю. Десь, як у Збаражі, здогадуються збити дерев'яний пандус в готелі спеціально для Сергія, а десь — ні.

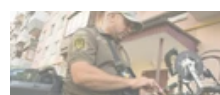
Зазвичай місцеві громади шукають йому готелі, які хоч якось пристосовані для потреб людей з інвалідністю. А ще волонтер по маршруту ночував у відділеннях реабілітації лікарень та в місцевих активістів, які йому допомагали.

«Дуже корисними для мене дорогою є будівлі ЦНАПів: там туалети облаштовані для людей у колісних кріслах і є пандуси. Щоправда, дуже часто їх займають здорові люди, але то вже інша справа.

У побутових питаннях під час марафону буває складно. Я важу 100 кг — такого мене ніхто не візьме на руки й не пересадить кудись, не перенесе. Маю розраховувати сам на себе. Удома брат мені різні пристосування зробив, щоб, наприклад, я міг

з допомогою рук усістися у ванну. У готелях таких пристосувань нема, але я справляюся.

Бо моє завдання — не просто ж гроші зібрати, а показати, що я водночас можу самотійно себе обходити. Можу я — зможуть й інші люди з інвалідністю», — говорить волонтер.

Краще перемога, ніж нові маршрути

Зараз Сергій готується до третього, фінального етапу свого марафону, який планує на вересень чи жовтень. Його маршрут має пролягти, зокрема, через Чортків, Заліщики, Теребовлю та Підволочиськ. І може становити до 370 кілометрів.

«Спершу ми говорили про 1000 км, але насправді може бути десь 1200 кілометрів. У підсумку марафон охопить усі великі населені пункти Тернопільщини. Думаю, що за три етапи я зможу зібрати до пів мільйона гривень. А як пощастить, то зроблю це лише за третій етап», — ділиться своїми сподіваннями Сергій.

Благодійний марафон — лише один із напрямів його волонтерства. Нещодавно чоловік створив і очолив громадську організацію «Тернистий шлях», щоб

допомагати ветеранам війни та людям з інвалідністю.

Саме на сайті цієї організації Сергій планує розміщувати інформацію про завершальний етап свого благодійного марафону. Сайт вестимуть українською, польською та англійською мовами, тож люди за кордоном теж дізнаються про Сергієву акцію і зможуть допомогти своїми пожертвами.

На маршруті марафону чоловік часто отримує різні подарунки від місцевих волонтерів, активістів та простих людей, які хочуть зробити йому приємність. Сувенірів зібралося чимало — книги, картини, декоративні прикраси, вироби народних майстрів. На сайті своєї організації волонтер хоче організувати онлайн-аукціон цих подарунків, щоб вторговані гроші теж передавати на ЗСУ.

«Я до своєї інвалідності й не задумувався про громадську діяльність, займався собою і своєю сім'єю. А тепер мене дуже цікавить це, громада справді багато що може зробити і для себе, і для армії», — повірив у свої сили Сергій.

Волонтер не виключає, що наступного року його марафон може вийти за межі Тернопільщини. Хоча має надію, що до весни 2025-го війна закінчиться і потреби в цьому марафоні не буде.

Цей матеріал створено за підтримки Федерального міністерства закордонних справ Німеччини.

Більше про:

Поділитися:

Новини інших ЗМІ

